

stændigste Tilfidesættelse Sted af den klareste, tydeligste, lovlige Ret paa hele Bevillingsomraadet. Den høitærede Minister har ikke det Valg, som han synes at tro, nemlig, at naar han ikke kan faae de Ting bevilgede eller sanktionerede herfra, som man har ønsket at udføre, han da kan gjøre det alligevel. Den høitærede Minister kan, naar en Bevilling er ham negtet, naar en Lov er ham negtet, selvsølgelig sige: Jeg finder mig i Regtelsen og bliver ved at være Minister, men saa tager han ogsaa fuldt ud Ansvar for Regtelsen og alle dens Følger, eller den høitærede Minister kan sige: Jeg vil ikke have det Ansvar, og saa gaa sin Vej. Men den tredie Ting, som den høitærede Minister gjør, nemlig at tilfidesætte Regtelsen for at fri sig for Ansvar, er stik imod den her klart udtalte lovlige Regtelse. Det er en Tilfidesættelse af Bevillingsretten, hverken mer eller mindre. Jeg tror, at det i dette Tilfælde træder frassere frem end i noget som helst andet. Den høitærede Minister afholder trods Thingets Protest, trods Thingets gjentagne Regtelser og Afstemninger en Udgift, som han ikke blot ingen Hjemmel har til i Finantsloven og ingen Hjemmel har til i Kolonialloven, men som han ifølge Kolonialloven har et ligefremt Forbud mod at afholde. Jeg tror ikke, at man behøver at gjøre den politiske Kamp, vi have her, større end den er; jeg tror ikke, vi behøve at insumere enten Uergjerrighed eller Dyst til at ville kue andre Statsmagter. Det er simpelthen Kampen for Bevillingsretten, for Folkethingets Bevillingsret eller mod den. Jeg skal foreløbig standse her.

Finantsministeren (Gstrup): Derksom jeg, efter at dette Thing havde forkastet eller rettere ikke villet vedtage Lovforslaget om Overtagelsen af de militære Udgifter for Bestindien, havde betalt disse Beløb og ført dem til Udgift for den danske Statskasse, da havde den ærede Ordførers Bemærkning passeret. Men det er som bekendt ikke Tilfældet; her er ikke afholdt mod Loven nogen som helst Udgift af Statskassen for Bestindien, og altsaa forekommer det mig, at hele denne Tale om Tilfidesættelse af Bevillingsmyndigheden hører ingensteds hjemme, ialtfald ikke her. Derksom den ærede Ordfører vilde have angrebet mig for Noget, skulde det ialtfald være det, at jeg uden at have faaet Rigsdagens Bemyndigelse havde ydet Forskud eller Laan til Bestindien; saaledes skulde den ærede Ordfører have stillet det og ikke saaledes, at jeg afholdt Udgifter for Bestindien. Men hvad det angaar, maa jeg bemærke, at der ikke eksisterer nogen Lov, der forbyder en Finants-

minister at udlaaue Statens Midler (S temer: Na!) Der eksisterer ikke nogen Lov, men jeg har saa stærkt som Noget gjort gjældende tidligere, og jeg vedkjender mig det endnu, at naar der udlaaues af Statens Midler paa anden Maade end den, der af Finantsministeren anses for at være i og for sig hensigtsmæssig for Statskassens Vedkommende, maa Hjemmel søges ved Bevilling — som Regel, men enhver Regel har sine Undtagelser, og at der har været Undtagelser for Bestindien før min Tid, hør den ærede Ordfører vide, thi der var ydet nogle store Laan til Bestindien herfra uden Bevilling, Laan, som netop bleve dækkede derved, at jeg søgte Bevillingsmyndighedens Samtykke til at yde et meget stort Laan til Bestindien. Derved bleve de tidligere administrative Laan, som der ikke var givet nogen Bevilling til, dækkede. Jeg tror altsaa, at det havde været rigtigere, om den ærede Ordfører, naar han vilde angribe denne Foranstaltning, hvis Nødvendighed jeg fremdeles fastholder, havde begrændset sit Angreb til, at jeg uden at søge Bevillingsmyndighedens Tilslutning havde ydet Forskud eller Laan til Kolonialkassen i Bestindien istedetfor at drage op med dette Store, Mægtige, at Ministeren har afholdt ikke bevilgede Udgifter trods Regtelse fra den bevilgende Myndighed.

Ordføreren (Holstein): Ja, jeg vil tro, at den høitærede Minister gjerne vil reducere det Hele til en Posteringsflag, men det er det ikke. Ingen Minister kan fri sig ved at sige: Jeg har ikke afholdt Udgifter for Kolonialkassen, men ladet Kolonierne selv afholde dem og saa betalt disse Penge igjen. Det bliver Spøg og ikke Alvor. Det er dog ganske ligeegyldigt, om jeg bruger det Udtryk, at den høitærede Minister har betalt trods det, at vi have negtet Tilskudet til Militærunderudgifter for Verne, eller jeg siger, at den høitærede Minister har givet Verne et Forskud til at betale dem med. Men forøvrigt har jeg ikke jaagt det, men jeg har sagt, at den høitærede Minister i vor Regtelse havde en bestemt Opfordring til at høre op med disse Forskud, men desuagtet blev han ved med dem, saa at det i Virkeligheden ikke er Andet end, at Ministeren ved disse Forskud satte igjennem, hvad han ikke kunde sætte igjennem ved en Lov. Naar endelig den høitærede Minister har forsvaret sig med at sige, at man havde Lov til at udlaaue af Statens Midler i Almindelighed, ja da har man Lov til at udlaaue Statens Midler, forudsat at man kan faae dem tilbage igjen og faae Renter af dem, men han har ikke Lov til at forære Statens Midler bort, og